

FLOR DE CARD

SANT LLORENÇ DES CARDASSAR

FEBRER DE 1995 * N° 213

Els empedrats

En aquestes darreres setmanes hem pogut observar com una brigada de la conselleria d'Obres Públiques alçava els empedrats de la carretera d'Artà que no s'havien arreglat quan canalitzaren les aigües. El motiu és que fan comptes sobreposar una altra capa d'asfalt sobre l'actual, i si no ho haguessin fet així moltes voravies haurien quedat partdavall la carretera.

Aquesta decisió té un aspecte que alabam: dotar alguns empedrats del poble d'un material noble, durader i hermós com és la pedra. Però aquí s'acaben els arguments positius, segons el nostre veure, perquè tota la resta són negatius.

D'una banda, han hagut de fer baixades davant molts de portals, ja que altrament no s'haguessin pogut obrir les persianes i moltes entrades haurien quedat més baixes que el nivell del carrer. Això, a part de produir un efecte estètic més que discutible, ocasiona una vertadera incomoditat per caminar, ja que gairebé no trobarem un tros pla que sigui relativament llarg.

De l'altra, amb una nova capa d'asfalt s'enterraran molts de desaiguaments, o almanco quedaran mig tapats, i serà més probable que s'embussin.

I també que amb l'asfaltat definitiu i els empedrats nous ja sembla descartada la possibilitat d'enterrar els fils d'electricitat, amb les conseqüències que comportarà si algun dia es decideixen a tirar envant un pla d'embelliment per al poble.

Amb aquest tema pareix que ni l'Ajuntament ni els usuaris s'han mogut a bastament per fer les coses d'una manera més raonable. A altres pobles s'ha optat per llevar l'asfalt vell abans de posar-hi el nou, i dubtam que el preu que hagués costat fer el mateix a Sant Llorenç hagués estat superior al manteniment, durant tantes setmanes, de la brigada d'homes que hi treballava, a part del cost dels materials emprats.

En definitiva, sembla que els enginyers no han pensat gaire en els inconvenients que aquest sistema ocasionaria als llorencins, i han optat, una vegada més, per traspasar als usuaris un problema que inicialment era d'Obres Públiques, ja que si els veïnats no volen que els entri l'aigua a les cases no els quedarà més remei que alçar els portals, amb tota la despesa i efectes secundaris que aquesta casta d'obres comporta.

Flor de Card

Revista d'informació general de Sant Llorenç des Cardassar (Mallorca).

Adreça: carrer de Sant Llorenç, 36.

Telèfon: 569119

Publicitat: Maria Galmés * Telèfon: 569509

Febrer de 1995. Número 213.

Dipòsit legal: 765-1973

Edita: *Associació Cultural Flor de Card*

CIF: G07606185

Imprimeix: *Gràfiques Muntaner* (Manacor)

Director: Josep Cortès i Servera

Consell de Redacció: Felip Forteza

Guillem Quina

Joan Santandreu

Guillem Soler

COL·LABOREN

	Obres	Portada
Xisca Santandreu	Fotografia	
Josep Cortès	Espipellades	3
	Consultori sentimental	5
	La plaça Nova	7
	Tal dia com avui	21
	Parades	
Guillem Pont	Es rector <i>Teco</i>	4
Diversos	Batec	6
Ignasi Umbert	Miquel <i>Comís</i>	8
	Son Gasta	16
	Unió Mallorquina	18
	Secretaria	
Víctor Gistau	Donants de sang	9
Ramon Rosselló	Els delictes sexuals	10
Toni Pascual	Lira d'or	11
Arau Pons	Paul Celan	12
Bernat Nadal	Guillem d'Efak	13
Pere J. Santandreu	Literatura infantil	14
Jaume Galmés	Jean Tardieu	14
Gabriel Cañellas	Dia de les Illes	15
García Lis	Rua	17
M. Caldentey	Conflictes lingüístics	18
Nicolau/Simonet	Demografia	19
Maria Barceló	Corre, fuig...	20
Maria Galmés	Si lleu...	22
	Comptabilitat	
Xesc Umbert	El temps	23
Isabel Nicolau	Distribució	

En es sopar de *sa revista*, xerrant d'eleccions municipals, en Mateu de Son Carrió, riguent, riguent, va dir que com que en Miquel no ho havia fet gaire bé, ara hauria de repetir curs i tornar anar de segon a sa seva llista.

Un d'ets assistents, seguint es fil de s'acudit, va apuntar que a lo millor en Miquel s'enfadaria si sabia que havia fet aquest comentari, i en Mateu li va respondre amb una reflexió que p'entura em produirà una buranya en es ventre si no la dic, però em va amenaçar de mort si la publicava, i jo tenc dona i dos fills...

Prova de lo escandalós que era es comentari és que na Miquela, sa dona d'en Mateu, quan va sentir ses paraules d'es seu homo, va exclamar, tota espantada: "*Aquest al.lot ha perdut es cap!*".

I com que s'ocasió ho requeria, *l'Honorable President de la Comissió de Cultura del Consell Insular de Mallorca*, altrament conegut com n'Antoni Cuc, es va aixecar dret i va amollar un discurs d'aquells que ja duu preparats per si se presenta s'ocasió -o sigui, d'es que sempre diu lo mateix, com tots es polítics, i que canvia només es nom de s'associació i es poble-.

I com que noltros no estam en condicions de fer rovissos i ell era es més il.lustre de sa rotlada, en haver acabat el premiàrem amb un esplet de mamballetes.

Estam en temps de rumors.

Un d'es que han corregut per Son Carrió deia que en Joan Mascaró, també conegut per un malnom que no té res a veure amb sa netedat, havia d'anar de segon a sa llista d'es Partit Popular.

I un altre, que assegurava que si s'anterior era ver, tots es seguidors d'en Guillem Corona se passarien sa llista d'ets indepedents.

I jo trob que farien bé, perquè en Guillem és un d'es millors regidors que ha tengut es PP dins s'Ajuntament llorençí, i no se mereix que li facin una *brutor* com aquesta.

Segons m'informa en Guillem *Pelleta*, en Mateu Puigròs va dir, damunt es diari, que l'any 1995 s'Ajuntament de Sant Llorenç *només* hauria de pagar 55 milions de pesetes d'interessos. Traguent comptes, això mos suposarà 150.000 ptes cada dia, i sense llevar res de sa mota!

Jo em pensava que amb sa pujada d'es cadastre a l'instant estaríem cabals, però per lo vist en lloc d'esmolar hem fet osques, i quines osques!

I encara n'hi ha que ho troben poc!

En Miquel *Comts*, futbolista i caçador, diu que mirará d'aportar es seu gra d'arena p'es bon funcionament de s'Ajuntament.

Si se ferma ses sabates de futbol i comença a pegar coces encara en sortirem amb quatre nafres, però si carrega s'escopeta i se l'engalta no mos ho curarem amb xarops ni untures!

Mn. Pere A. Santandreu, "es rector Teco"

Pere Antoni Santandreu Gayà neix a Vilafranca de Bonany. És ordenat sacerdot l'any 1913, el mateix any en què vindria a Sant Llorenç com a vicari, on hi tenia un oncle, el senyor Jaume Santandreu, *es senyor Teco*.

De fet, fou vicari del rector Pascual (1913-1920) i, després d'uns mesos com a ecònom, el 25 d'octubre de 1920, fou nomenat rector de la parròquia llorencina, càrrec que ocupà fins a les quatre del capvespre del vint-i-tres de febrer de l'any 36, quan, seguint les recomanacions de les autoritats civils -Ajuntament i Guàrdia Civil- abandonà la vila.

Vint-i-dos anys i quatre mesos a Sant Llorenç (dels quals quinze com a rector) i, si no fos pel famós bloc de notes (parcialment publicat a *Flor de Card*, agost-setembre de 1990), potser seria una persona oblidada. Per que?

De jove havia sentit parlar de la profunda humanitat de Mn. Jaume Pascual -encara són ben fresques les protestes que motivà l'intent de canviar el nom del carrer que l'honora, basant-se en el reconeixement i admiració-, de la bonhomia de "don Pedro Bonnín", de l'escrupolositat de "don Joan Sobrassada"... però del rector *Teco*, res; fins que Mn. Joan Rosselló comentà l'existència del bloc de notes. Llavors, aquelles contarelles d'escolans referides a fets espectaculars però alhora boirosos, en no saber ben bé on acaba la realitat i comença la imaginació del contador en tenir algú que l'escolta amb interès, com era allò de "...el feren de bulto i el penjaren enmig de la plaça", o "... i li ompliren ses portes de merda ...", prengueren cos i data en aquells escrits redactats en tercera persona.

Si a tots aquests fets hi afegim la teringa de vicaris que li duraren el temps d'asseure's -si fa no fa un any-, haurem d'arribar a la conclusió que

devia ésser un home fort de caràcter, integrista, despectiu, caparrut i no gaire lúcid, en propiciar l'enfrontament per sortir-ne amb la seva. I a més, amb la supèrbia suficient com per autojustificar-se les seves decisions i el seu comportament, sense el més mínim dubte ni el més petit indici de comprensió envers la postura dels al-

tres, que no devien ésser pocs.

Una conclusió que es podria considerar lògica si no es compta amb la pertinent contextualització.

Vivim en el primer terç de segle, en un Sant Llorenç totalment preturístic i encara grenyal com a municipi. Aleshores els conceptes devien entendre's

escrupolosament. Vicari era aquell que assistia un superior en les seves funcions. Ecònom, el que regia la parròquia vacant de rector titular. I rector, aquell que la regia per concurs oposició. Vull dir que qui manava era el rector, i el vicari obeïa o se n'anava.

D'altra banda, i com assenyala Pere Fullana, la parròquia era entesa en sentit global, motiu pel qual el rector intentava també el control social de la comunitat. D'aquesta manera s'explica el goig del rector *Teco* quan, mitjançant la realització de missions -per

preparar-se per a la quaresma- aconseguia "esbucar" el ball dels darrers dies.

En definitiva, d'una banda el rector i la seva força; de l'altra l'Ajuntament i la seva. L'ogull i la pretesa autoritat d'uns i altres sobre un mateix col·lectiu, el poble de Sant Llorenç: ja tenim el conflicte i l'espiral d'incomprensió i violència.

En tot i amb això resulta estrany que en determinades ocasions consideri enemics, per un o altre motiu, l'amo en Miquel Cladera, l'amo Andreu

Femenias, l'amo en Francesc Tous, l'amo en Pere Joan Bauçà, el secretari Gabriel Carrió o l'amo n'Onofre *Socias*, tots ells recordats com a persones honestes, equànimes i ben poc sospitoses de veleïtats anti-clericals.

El rector *Teco* sens dubte representa una època de la història de l'Església en aquest poble... i diuen que el temps cura les nafres i col·loca les coses en el seu lloc.

Text: Guillem Pont
Dibuix: Josep Cortès

Consultori sentimental

Estimada Sra.,

Som una al.lota llorencina que s'ha enamorat d'un polític local -del qual no revelaré el nom, ni si està casat o no, perquè som molt empegueïdora-, però ell no em fa gens de cas. Com que a l'instant hi haurà eleccions, només pensa en com ho ha de fer per tornar entrar, i no hi ha manera que em dugui al cinema, ni a ballar, ni tan sols a fer una volta. Que puc fer?

Una desesperada

Benvolguda amiga,

Mira, nina, dus un mal camí. Si el teu enamorat és casat només surt amb tu per veure si tocarà plomes, perquè en els polítics està mal vist que tinguin una xixisbea. No deixarà mai la seva dona, i no perquè l'estimi més que a tu, sinó perquè això li restaria vots, i lo primer és lo primer. Si és fadrí, només pot ser en Toni Cuc, i ja sabem que és més mal d'aglapir que una perdiu amb una llova, així que no hi tens res que fer.

Sigui qui sigui, per tant, val més que t'ho llevi del cap, perquè aquest amor disbaratat només et portarà disgusts. Si segueix dins la política no et podrà dedicar mai temps -pensa en el

que fa ara i imagina't què serà en estar casats!-, no podràs sortir mai pel carrer perquè la gent, quan passis, t'assenyalarà amb el dit només perquè ets la seva parella, i el que és pitjor, té moltes possibilitats d'acabar dins la presó.

Per tant, creu-me, envia'l a porgar fum i mira si trobes un funcionari que sigui un poc passador. No seràs tan famosa, però ho guanyaràs en tranquil·litat.

Una abraçada.

* * * * *

Benvolguda Sra. Josepa,

Ja no puc pus. El meu marit, que és regidor de l'Ajuntament, una partida de vegades cada vespre es desperta tot suat, nerviós i cridant com un boig: "En Garzón!, en Garzón!", amb uns ulls oberts com a plats, i amb dóna cada susto...

I després, quan comprova que només era un malson, es torna quedar adormit, però llavors som jo la que no pot aclucar ull, i quan ho aconseguisc es repeteix de bell nou la història. Doni'm un consell, per favor.

Una desvetllada

Apreciada amiga,

Si el teu marit té aquesta casta de malsons és perquè duu el mal amagat. Si tengués la consciència tranquil·la somnaria amb na Claudia Schiffer o amb aquell cavall de cartró que li regalaren quan va combregar. I si és així, més prest o més tard l'aglapiran, encara que fugi a Bangkok.

Per tant, si tanmateix té els dies comptats, el millor que pots fer és treure'n un profit personal, que bé te l'has guanyat. Mira d'estirar-li la llengua tant com puguis -a vegades d'adormit sol anar bé-, i després vens l'exclusiva a la revista del teu poble, que és ben segur que te'n pagarà un caramull de quilos. Et cerques un pollastrell d'aquells que encara no ronquen, te'n vas a celebrar-ho a Costa Rica i tal dia farà un any!

I no em venguis amb escrúpols de consciència ni amb què és el pare dels teus fills. Que els guardi, si vol, als fills, mentres pugui, que ja els has guardat tu ben a bastament fins ara.

I no badis, que si la premsa se'n tem abans que tu els ho contis, no pillaràs ni un duro.

Coratge i endavant,

Josepa Cortès

Dijous Jarder

El dijous abans d'entrar la Quaresma els al.lots de Sant Llorenç solen fer bulla. Els més petits, els de la guarderia, es disfressaren i s'ho passaren d'allò més bé.

Antoni Sansó

El ple del Consell Insular de Mallorca aprovà, el passat 22 de febrer, el nomenament d'Antoni Sansó, *Cuc*, com a president de la Comissió Insular del Patrimoni Històric. Antoni Sansó guanyà la votació gràcies al suport de PSOE-PSIB, UM i PSM, per un sol vot de diferència.

Amb aquesta petita ressenya volem donar l'enhorabona al polític llorenç per aquest nou càrrec.

Sort

El poble de Sant Llorenç pareix que està tocat per la bona Sort.

Si el passat mes ens fèiem ressò de l'apartament guanyat per Francisco Umbert, ara és el torn de felicitar na Magdalena LLull, que guanyà un vi-

atge a centre-Amèrica per dues persones.

També n'Aina Mª Horrach, llorençina resident a Eivissa, fou agraciada amb un bon grapat de *quilos*.

I, finalment, en Jaume Amer (d'esforn Nou) endevinà un ple al 15 a la travessa de futbol i s'embutxacà una quarantena llarga de milions.

A tots ells moltes felicitats i que ho disfrutin amb salut. I a tots els altres ho haurem de seguir provant.

Ciclisme:

Volta a Mallorca

A principis del mes de febrer es disputà la Volta Internacional a Mallorca de ciclisme. L'acte esportiu arrellegà els més importants ciclistes del pilot internacional (Indurain, Chiappucci, A. Edo, Zülle, etc...)

L'Ajuntament de Sant Llorenç participà en el patrocini de la Volta, per això una de les etapes tingué la sortida a Sa Coma i passà dues vegades per Sant Llorenç. Molts de llorençins s'aplegaren devora la carretera per veure passar els seus ídols. Fins i tot davant la cafeteria Ca'n Pedro es penjà una pancarta per donar suport als ciclistes.

Sense cap dubte és una bona forma de promocionar Mallorca i la zona costanera de Sant Llorenç.

Margalida Fullana

Tal com vàrem anunciar fa uns mesos, na Margalida Fullana ha fitxat per un equip de *mountain byke* madrileny. Na Margalida ha manifestat que, tot i que seguirà disputant proves de carretera, (pujada a Montjuic, etc.), la seva

principal meta és el campionat d'Espanya.

Amb aquestes retxes li volem donar suport perquè tot li vagi bé.

Centre d'adults

Fa unes quantes setmanes que l'Ajuntament va col·locar a l'exterior del centre d'adults un taulell d'anuncis il·luminat per a què tot el poble pugui saber el què passa en el Centre d'Adults, sobretot informació sobre cursos i horaris.

No podem dir que no estam ben informats.

Educació ambiental

Com un acte més dins el programa d'Educació Ambiental '95, els nins i nines de l'escola Mestre Guillem Galmés varen fer un recorregut pel poble, fent una petita enquesta per saber el coneixement de la gent sobre el Punt Verd (localització i utilitat), i després feren una recollida selectiva de materials per dur-los al Punt Verd.

També repartiren un full explicatiu

per donar a conèixer el bon ús dels contenidors. Esperam que això pugui servir per a conscienciar de mica en mica el poble de la necessitat de reciclar tot allò que es pugui tornar a emprar, en comptes de tirar-ho.

A part d'aquesta sortida, varen fer altres actes: una conferència sobre agricultura ecològica a càrrec de Tomàs Martínez i Gaspar Caballero, i una xerrada sobre els Punts verds a càrrec d'un membre del GOB.

Els nostres carrers

Una vegada més volem denunciar el mal estat dels nostres carrers, i que per culpa d'això una de les nostres col·laboradores haurà de dur un peu enguixat una quarantena de dies.

Que no sigui res, però demanam a l'Ajuntament que posi una mica d'esment als clots dels carrers.

**F. Ramon, J. Fullana,
J. Domenge i D. Sánchez.**

La plaça Nova

Josep Cortès

Fa poques setmanes ha corregut la notícia -o el rumor- que hi havia una impossibilitat legal perquè l'Ajuntament compràs el solar de Joan Lull, el fill de don Toni de Sa Caixa: el propietari va morir sense fer testament i, en tenir els seus fills dret a una part de l'herència i esser menors d'edat, havia de ser el jutge qui decidís si es podia vendre o no.

Davant aquest fet, el Consistori actual es veu impossibilitat d'arreglar la plaça Nova abans de les eleccions, tal com hagués estat el seu desig, ja que els procediments judicials solen esser més llargs del que voldríem, i pràcticament no hi ha temps per tenir tots els papers en regla i envestir una obra de tanta envergadura.

I si bé d'una banda estic content, perquè consider que aquestes coses no es poden fer a l'atropellada -em referesc a fer una obra a lo aviat per treure-li una rentabilitat electoral-, de l'altra som dels qui pensen que passa d'hora que l'Ajuntament

deixi d'estar a l'aguait i prengui decisions definitives al respecte. M'explicaré.

Pel gener va fer cinc anys que tenim la plaça d'aquesta vergonyosa manera, i ara no podem esperar que el jutge decideixi si considera oportú que els hereus d'en Joan vinguin una part del seu patrimoni. Pens que, ara que tenim les Normes aprovades i allò ha d'esser una zona verda pública, és hora de començar a tramitar una expropiació forçosa. No sé si el camí serà més llarg, però segur que serà definitiu, i no ens tindrà més temps a l'espera d'una decisió que s'escapa de les nostres mans, i, per tant, que no estam segurs que es decanti a favor dels interessos del municipi.

Naturalment, no voldria que els hereus perdessin dobbers, i més sabent que estan d'acord en vendre el solar; per això crec que s'hauria de comanar a un perit que avalués el que valia la casa abans d'esbucar-se i, entre el que han cobrat de les assegurances i el que els hauria de pagar l'Ajuntament, aconseguissin un preu just que s'adaptàs a les condicions del mercat.

El que no faria és esperar més temps a què les coses s'arreglin totes soles, o estar pendents de la decisió d'un jutge. Passa d'hora que les iniciatives les prengui l'Ajuntament, que d'aquesta manera només aconseguim allargar indefinidament una decisió que afecta de manera important a tots els llorencins.

Miquel Jaume "Comís", candidat d'UM

Ignasi Umbert

No hi ha dubte que la candidatura d'en Miquel "Comís" ha estat una sorpresa, ja que ell mai no havia estat aficat en "política", i de cop i volta vol optar a la batlia del nostre poble encapçalant la llista d'Unió Mallorquina.

En Miquel Jaume Soler té 48 anys, i com he dit abans no havia participat fins ara en política. Les seves aficions principals són la caça -durant bastants d'anys ha presidit i presideix la Societat de Caçadors de Sant Llorenç-, i el futbol com a practicant; de fet, des de ben jove i durant molts d'anys va defensar els colors de C. D. Cardassar, i una vegada retirat de la competició oficial ha seguit jugant amb la penya; és, sens dubte, el jugador de futbol més veterà que hi ha al poble. De petit va estudiar amb els frares teatins, amb els quals va prendre bastanta lletra petita i a punt va estar de fer-se frare.

Miquel, per què has decidit presentar-te a les properes eleccions encapçalant la llista d'Unió Mallorquina?

Com tu saps, sempre m'ha agradat col·laborar amb aquelles iniciatives amb les quals m'hi sent identificat. De fet, durant bastants d'anys he presidit la societat de Caça de Sant Llorenç, i he participat amb la penya Cardassar els darrers quinze anys. Això feia que entre la feina i la dedicació a la societat de caça fes que no tengués massa més temps lliure, però ara pens que s'ha de fer uns esforç més i aportar el meu gra de sorra per mirar de treure endavant el nostre Ajuntament, que

sembla que el deute acumulat aquests darrers anys fa molt difícil la seva gestió.

Per què Unió Mallorquina i no un altre partit ?

Bé, jo sempre havia tingut i tenc simpatia per aquells partits que defensen lo nostro, que no estan sotmesos a les directrius del centralisme de Madrid. Unió Mallorquina respon a aquest concepte, i com a partit nacionalista de centre dreta està demostrant dia a dia que així ho fa: la defensa de la nostra llengua, dels nostres costums, dels nostres productes... Per això em vaig afiliar a Unió Mallorquina, perquè és el partit que més aprop està de la meua manera de pensar.

Quins són els projectes que creus més interessants, i que poden ajudar a treure l'Ajuntament del gran deute que té avui?

Bé, en aquests moments no sé de manera oficial quin és el deute que té avui l'Ajuntament, si bé els rumors del poble parlen de més de cinc-cents milions de pessetes, i segons pareix s'ha entrat en la dinàmica perillosa que per fer qualsevol cosa és necessari acudir al crèdit. De totes maneres, ai-

xò és un tema en el qual hi han de prendre part tots els regidors, i entre tots hem de cercar la solució més adient, si és que n'hi ha cap. En aquest sentit jo pens ofertar participació a tots, participació i feina, que per això diuen que es presenten.

Miquel, no penses que la manca d'experiència política pot esser una dificultat afegida, tenint en compte que, segons pareix, una gran majoria de regidors repetirà i que molts d'ells ja fa una burrada d'anys que són regidors i coneixen l'Ajuntament millor que ca seva?

És possible que al principi sia així, però, com tothom quan comença una nova feina necessita un temps per conèixer-la, de totes maneres, la meua idea és rodejar-me de gent que tingui prou coneixements del funcionament de l'Ajuntament; així mateix, el Comitè local del partit estic ben segur que em donarà l'assessorament i el suport necessari per dur la tasca endavant.

Què creus que hi manca o que hi sobra a Sant Llorenç?

Sempre voldríem tenir més coses, per tant parlar de mancances és sempre molt difícil; lo que sí passa moltes vegades és que de lo que tenim no en feim ús, una vegada que ho tenim fet no ens en tornem preocupar, i moltes vegades ha costat molts de doblers. En una paraula, moltes vegades tudam les coses perquè sembla que no les pagam noltros, i això no és ver, els doblers sempre surten de les butxaques dels ciutadans i per això els estaments públics han de procurar tenir més esment amb les coses del poble.

Com tu has dit, els rumors del poble diuen que l'Ajuntament està endeutat fins a les orelles; no penses que això pot condicionar tota l'actuació del proper consistori?

Bé, com he dit abans, a les converses de cafè es parla d'un deute de més

de cinc-cents milions, i que els pagaments duen un retràs de més de mig any. Això és un problema molt greu perquè si això va així ben prest ningú no voldrà fer feina per l'Ajuntament, ningú voldrà subministrar els ormetjos necessaris per al bon funcionament dels serveis que dona l'Ajuntament. I és molt difícil poder imaginar els cotxes de la policia aturats perquè els mecànics es neguin a arreglar-los, o que les faroles restin apagades perquè GESA ens talli el corrent o no es puguin canviar les bombetes fuses... I

mentrestant l'Ajuntament es carrega de crèdits per fer coses innecessàries, la veritat és que la gent ho té mal d'entendre. De totes maneres, aquest és un greu problema i la solució l'hem de cercar entre tots.

Bé, Miquel, aquí acaban aquesta conversa, vols afegir alguna altra cosa?

Crec que es podrien afegir moltes coses, els temes de l'Ajuntament, són molts i els problemes encara són més, i per això només hi ha una solució: entre tots intentar trobar aquestes

solucions, i aquest serà el meu principal compromís si el poble en concedeix la seva confiança.

Aquesta ha estat la conversa que hem mantingut amb en Miquel "Comís". Hem parlat de moltes altres coses, que donarien per omplir unes quantes fulles més. En Miquel pot ésser el revulsiu que per ventura necessita el nostre Ajuntament, el que pugui aportar noves idees i noves maneres de fer les coses en contraposició al que ha estat fins ara.

Donants de sang

Estimats amics,

És un gran honor per a tots els Donants de sang de Mallorca fer a saber que el Govern Balear, en el seu consell de Govern del passat dia 9 de febrer, prengué l'acord de concedir la *Medalla d'or de la comunitat autònoma de les Illes Balears* als Donants de sang de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

L'entrega de la medalla tindrà lloc durant l'acte institucional del Dia de les Illes Balears, que se celebrarà a Lluçmajor el proper diumenge, dia 5 de març.

El lliurament es farà una vegada acabada la missa, a partir de les 11, a l'església parroquial de sant Miquel.

Està previst que més de quinze mil Donants participin en aquest acte. Estaran representats pels presidents de les germanats de Mallorca, Víctor Gistau, Menorca, Onésimo Bagur, i Eivissa-Formentera, Antoni Torres.

Com a convidats d'honor hi assistiran els membres de la junta permanent de la federació nacional, que presideix Martín Manceñido. Cada Donant rebrà a títol

personal i en el seu domicili un diploma signat pel president Gabriel Cañellas.

També direm per la vostra informació que el dissabte dia 4 està previst que els membres de la permanent de la federació nacional de Donants, de la que Víctor Gistau n'és vice-president, celebrin, als locals de la germanat de Mallorca una reunió ordinària.

Esperant una vegada més la vostra col·laboració i ajuda, esperam poder-vos saludar a Lluçmajor.

Víctor Gistau

CAMPSA

té el gust de comunicar als llorencins
que ben aviat

Sant Llorenç

comptarà amb una gasolinera
amb tot tipus de carburant

S'inaugurarà per les festes de Pasqua
i estarà situada al
km 54 de la carretera de Palma a Artà

Els delictes sexuals segons l'Audiència

Palma.- "Contra Antonio Mas sobre tentativa de asesinato a su consorte María Capellá".

Maó.- "Sobre hallazgo de una muger muerta de un pistoletazo en casa de Ysabel Flaquer".

Inca.- "Sobre hallazgo de un cadáver de muger en el camino de Lluch cubierto de piedras".

1854

Palma.- "Contra Francisco Giménez por haber penetrado en la casa de Catalina Mª Pipi".

Maó.- "Sobre haber herido a una muger llamada Rosa Constant".

Maó.- "Contra Margarita Vallori y Rotger por haber promovido y facilitado la prostitución de Ysabel Ortega".

Palma.- "Contra María Aguiló por haber envenenado a Leonor Pomar".

Palma.- "Contra Dionisio Taló sobre escándalos y otros escesos".

1855

Manacor.- "Contra Miguel Bauzá (a) Cotá, sobre muerte violenta de Antonia Ana Gayá".

Palma.- "Contra María Martorell y Francisca Pérez, sobre seducción de la menor María Francisca, esposa".

Eivissa.- "Contra José Juan (a) Escalero, por haber violentado a Rita Serra en el bosque".

Inca.- "Sobre haber envenenado la sopa de la casa de Gabriel Marqués, de Alcudia".

Manacor.- "Contra Antonio Vepat, sobre haber intentado violar a Juana María Prats".

Palma.- "Diligencias practicadas sobre una censerrada hecha a Catalina Cañellas".

Palma.- "Sobre hallazgo de un feto en la orilla del mar de Sta Catalina".

1856

Palma.- "Contra Antonio Parri, por lesiones a María de las Mercedes Garballf".

Eivissa.- "Sobre haberse encontrado una niña recién nacida suspendida con dos cuerdas en un árbol".

Palma.- "Contra Rafael Frau, sobre violación de Madalena Martorell".

Maó.- "Contra Esperanza Aguido y Vera, sobre injurias graves por querrela de Jayme Anglada y María Benjam".

Palma.- "Sobre la muerte de una joven por haberse procurado el aborto".

Palma.- "Contra Antonio Juan

Prim, por haber abusado desonestamente con fuerza de Francisca Ana Alemany".

Manacor.- "Contra Ramon Llull, sobre tentativa de violación a Francisca Roselló".

Maó.- "Contra Ysabel Ferrer y Franco, consorte de Francisco Ruiz Hidalgo, sobre injurias graves por querrela de Juan García Parra".

Palma.- "Contra Pablo Bordoy, sobre violación a Juana María Pujol".

Maó.- "Contra Madalena Carles, muger de Vicente Corantí, por suposición de parto".

Inca.- "Contra Mateo Fornés, de Santa Margarita, por haber violado a Margarita Simonet".

Palma.- "Contra Magdalena Mas y Gerónima Durán, sobre aborto".

Inca.- "Contra Miguel Alorda, sobre heridas y contusiones causadas a su consorte Ana María Batlle".

Maó.- "Contra Felipa Preto, sobre echizo y brugerfa hechando polvos en el umbral de la casa de José Foncuberta".

Subhasta de la cavalleria dels Llulls

1484, 2 setembre.- Crida anunciant a tot hom que vulgui comprar la cavalleria dita dels Llulls, que és de Joan Ballester, notari habitador de Manacor, i fa un cavall armat. Són 6 alqueries, ço és, 5 en el terme de Bellver, una dita Les Planes, altra La Bagura, tengudes per Miquel Ballester, altra dita La Marina d'en Navata, tenguda

per Joan Llull, altra dita La Subirana, tenguda per dit Ballester, altra dita Vilavilar, tenguda per Julià Ferrer; la sisena és anomenada Albocàsser, tenguda per Tomàs Andreu; també comprén la cavalleria algunes cases de Ciutat situades a la parròquia de Sant Nicolau. Dita Subirana confronta amb l'alqueria d'en Bagur, alqueria dels

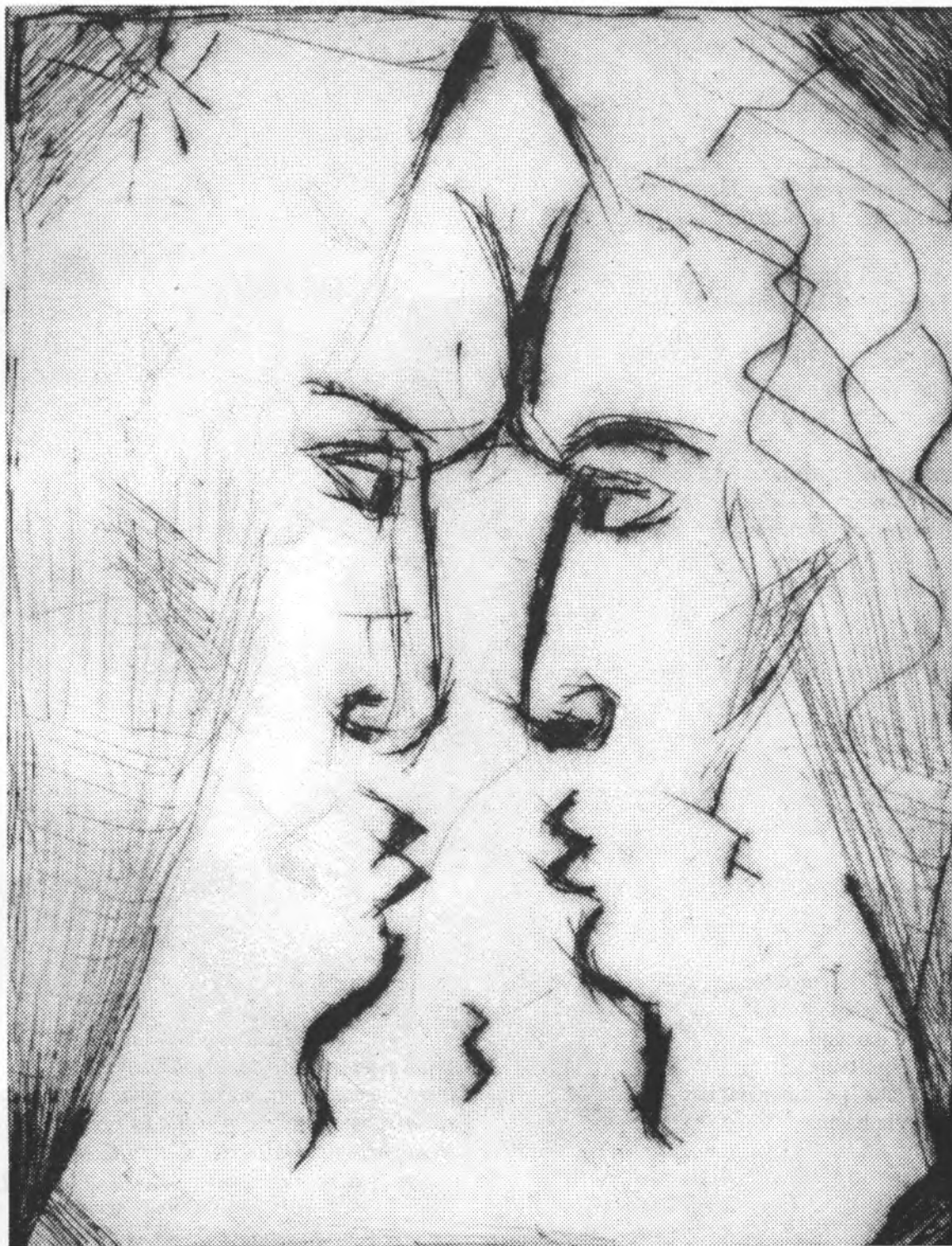
hereus de Guillem Colomer, alqueria Gallicant, alqueria de Tànger, possessió Ses Planes i alqueria de Bernat Janer. Es feren diversos encants i s'oferriren diversos preus, la darrera oferta fou de 1.500 lliures. (ARM Qüern dins RP 1351 s.f.).

Ramon Roselló

LIRA D'OR

Coordina: **Jaume Galmés**
febrer 1995

Toni Pascual

4 poemes de Paul Celan

DIA DE LES ÀNIMES

Què he
fet?
Sembrat la nit, com si pogués
haver-n'hi d'altres més nocturnes
que aquesta.

Vol d'ocell, vol de pedra, mil
rutes traçades. Mirades,
robades i collides. La mar,
tastada, ben beguda: ben somiada. Una hora,
enfosquida d'ànimes. La següent, una llum tardoral,
oferta a un cec
sentiment, que fa el seu camí. D'altres, moltes,
sens lloc i feixugues d'elles mateixes: percebudes i encer-
[clades

Roques erràtiques, estrelles,
negres i plenes de llenguatge: anomenades
en un jurament callat fins a trencar-se.

I una vegada (quan?, això també ha estat oblidat):
vaig sentir la punxa,
on el pols s'arriscava a l'aritmia.

de *Sprachgitter*
("Reixa de llenguatge")
Paul Celan
Versió d'Arnau Pons

DINS LES ESTRIES

de la moneda celestial, en el badall de la porta,
prems la paraula,
de la qual em vaig desenrotllar,
quan, amb punys tremolosos,
desfeia el sostre damunt
nosaltres, teula per teula,
síl.laba per síl.laba, per 'mor del bes-
llum d'aram de la bacina
de captaire,
allà dalt.

Paul Celan
del llibre *Atemwende*
Versió d'Arnau Pons

DINS ELS RIUS, al nord del futur,
tiro la xarxa que tu,
vacil.lant, llastes
amb ombres escrites per
pedres.

Paul Celan
del llibre *Atemwende*
Versió d'Arnau Pons

AMB MÀSTILS CANTATS TOT APUNTANT CAP A
[LA TERRA

voguen els naufragis del cel.

A aquest cant de fusta
t'arrapes ben fort amb les dents.

Ets el gallardet
afermat en el cant.

Paul Celan
del llibre *Atemwende*
Versió d'Arnau Pons

PAUL CELAN

(Czernowitz, Bukowina 1920-aigües del Sena 1970)

Paul Celan, pseudònim de Paul Anczel, és un dels més grans poetes del segle. Triplement marcat: mescla de cultures (romanesa, francesa i alemanya), perseguit i els pares desapareguts, posaria fi a la seva vida llançant-se al Sena parisenc a darreries d'abril de 1970.

Del seus reculls de l'Àfrica *Reixa de llenguatge* (1959) i *Inversió d'ale*, del 1967, l'amic Arnau Pons ens ofereix, en una cenyida traducció, els quatre poemes que tenim l'honor de presentar-vos.

Guillem d'Efak: no hi ha mort per als poetes

Tenc la ferma creença que el malhaurat i estimat Guillem d'Efak és molt més conegut per la seva vessant de cantautor, i fins i tot per alguna obra de teatre que s'ha representat els darrers anys, que no per la seva poesia. Africà, mulato i, al cap i a la fi, més de mig manacorí, el seu infatigable testimoni de profund respecte i estimació sense límits que sentia per la nostra cultura l'han convertit en símbol, no d'una raça (que la humanitat hauria d'estar ja part damunt aquest tema absurd de les races) ans d'un Poble, d'una llengua, d'una història que un ex-africà ha sabut assumir abans que la majoria de nosaltres i, sobretot, millor que nosaltres. Som un país, som una nació, som Un Regne enmig del Mar: cristians i xuetes, jueus, sarraïns... i algun negre, diverses religions i pensars -deia Ell-, però la mateixa parla, la mateixa pàtria.

Guillem Fullana Hada d'Efak, més de mig manacorí i fill d'en Toni Cremat, va meravellar amb les seves cançons i va meravellar, de forma especial, a aquells qui vàrem tenir el privilegi de poder-lo escoltar fa pocs anys i en directe. Va obrir les portes d'allò que se'n va dir cançó catalana i, amb aquelles seves lletres i músiques, aconseguia dignificar un gènere desprestigiats després de massa anys d'influències negatives d'una cultura que, al marge de ser colonitzadora, ens arribada esbravada. La dictadura va començar per eliminar la seva pròpia cultura, imaginau, idò, què devia voler fer amb la nostra.

Els orígens, l'essència de la persona i la mort foren trets fonamentals de la seva obra... de la seva obra major, la seva poesia. Ha de passar temps, encara, perquè poguem assimilar la qualitat immensa dels seus versos d'altària gegantesca. En Guillem va ser un Poeta, amb majúscula i, afortunadament, l'any passat, la seva obra íntegra es va recollir en el llibre nº 42 de la col·lecció *Tia de Sa Real*, iniciativa editorial imprescindible per a poder comprendre, no ja en Guillem d'Efak, ans també l'evolució d'una part considerable de la literatura mallorquina en català dels darrers anys d'aquest segle. Vull reivindicar la figura d'en Guillem d'Efak-poeta, part damunt la de totes les seves altres vessants: novel·lista, autor teatral, contista, traductor, cantant, compositor, miner, actor de cinema, etc...i en vull donar testimoni amb la transcripció d'alguns fragments de poemes. Vegem:

*No temis.
Després d'haver nascut
tot és
capavallada.*

* * * * *

*La fusta podrida
del meu taüt
era
un arbre florit
quan ma mare era verge.*

* * * * *

*Els ossos,
última
veritat orgànica,
mai
no desvetllaran el seu
secret:
no sabreu mai
si vaig ser mascle o femella.*

* * * * *

*Tot acaba aquí.
No ho creguis, tot comença:
Els cucs
ho saben bé.*

* * * * *

*Hi ha massa lluna
damunt la meva tomba.
Vaig morir jove
i, tanmateix,
no hi ha cap mort
romàntica.
Apagau-la.*

De literatura infantil

Pere J. Santandreu Brunet

L'any passat, l'editorial Pirene va publicar un volum titulat *Història de la literatura infantil i juvenil catalana*, del qual és autora la professora Caterina Valriu. Segurament, molts de llorencins la coneixeran si n'aportam el sobrenom de Catalina Contacontes. El llibre, que em sembla de gran utilitat per a mestres, bibliotecaris, estudiants de literatura i magisteri, i pares interessats en saber quines lectures cal oferir als seus fills, fa un repàs general no només a la literatura catalana, sinó als corrents europeus que la originen i més la influencien. En paraules de la mateixa autora, el seu llibre "vol ser una petita contribució a la sistematització de la trajectòria històrica d'aquesta literatura al nostre país. És un llibre que neix amb la voluntat de manual que apropi d'una forma clara i senzilla els llibres, els autors i les tendències de la literatura infantil i juvenil catalana a tots aquells que -per un motiu o l'altre- hi estiguin interessats."

Els sis capítols que conformen l'obra tenen presents els antecedents medievals possibles -lectures hipotètiques dels infants catalanoparlants de l'Edat Mitjana-, així com també els produïts a l'anomenada Decadència. Tanmateix, hom és conscient que el terme literatura infantil o juvenil, talment com el coneixem nosaltres avui dia, és originari del segle XIX. Així, doncs, els primers autors que segura-

ment poden ésser considerats clàssics en el nostre país són els escriptors modernistes o noucentistes, els quals o bé a partir de la recopilació i publicació de material folklòric o bé mitjançant la pròpia creació -recordem, per exemple, el cas de Carles Riba o de Josep Carner, ja esmentats en altres articles d'aquesta mateixa secció- aportaren els fonaments de la literatura infantil i juvenil actual. Caterina Valriu arreplega tot un material dispers, contingut en revistes i en articles de difícil accés, i, com ella mateixa apunta, el sistematitza i l'ordena. Segurament, els capítols que personalment m'han interessat més han estat els referits als clàssics europeus (capítol 3), en què he reflexionat sobre les meves pròpies lectures anteriors, i els capítols que tracten de la literatura europea i catalana dels anys seixanta ençà (caps. 5 i 6 respectivament).

Amb la publicació d'aquesta *Història de la literatura infantil i juvenil catalana*, tots els lectors interessats tindran a l'abast una obra que reflexiona sobre el fet literari, sobre els corrents actuals, sobre les mancances que pateix en aquest punt la nostra cultura, sobre la validesa o la capacitat d'estimulació de la creativitat d'algunes lectures o, en definitiva, sobre alguns aspectes que al llarg d'aquest final de segle s'han anat debatent entre pedagogs, escriptors, il·lustradors, editorials, etc... Per altra banda, l'autora exposa dades i opinions en un estil molt personal, defugint les grans paraules i sentències, buides, a què la lectura de manuals ens té avesats. Caterina Valriu, doncs, fa una contribució ben vàlida al món de la literatura infantil i juvenil.

Adieu a Jean Tardieu

Jaume Galmés

En aquests dies de febrer, França s'ha vist privada de la presència d'un dels seus poetes més agosarats. Home profundament preocupat per l'essència de la Poesia i pel Poeta, veia la mort com el majordom que de petit el venia a treure de la seva sala de joguets en fer-li anunci d'una visita: "On vient chercher Monsieur Jean", essent destorbat, així, dels seus jocs per entrar en una

situació més seriosa.

En el nostre idioma, podem llegir dos dels llibres de Tardieu: el que es titula precisament *Vénen a buscar el senyor Jean*, a mig camí entre el diari de viatges i les memòries, a la col·lecció "Narratives 3 i 4", d'Eliseu Climent, editor, i el recull de versos *Una veu sense ningú*, de l'editorial Bromera, tots dos traduïts per n'Eduard J. Verger.

Resti tranquil, senyor Tardieu: entre les penyes i l'escuma la vostra veu, potser no en persona, però sí amb persona, seguirà ressonant.

Descansi en pau, Monsieur Jean.

Dia de les Illes Balears

Salutació del president de la Comunitat Autònoma amb motiu de la commemoració del Dia de les Illes Balears

TOTHOM A LLUCMAJOR

Dotze anys d'autonomia són ja una fita important que jalona el camí de recuperació de la nostra identitat com a poble. Els pròxims dies 4 i 5 de març els ciutadans de les Illes Balears commemoram dotze anys d'Estatut d'autonomia, dotze anys d'autogovern. I ho celebrarem a la vila de Lluçmajor, justament el "lloc major", on el rei Jaume III va perdre la vida defensant el Regne de Mallorca. Aquesta és la festa de totes les Balears on tots ens retrobam amb la nostra història i reclamam l'enfortiment de la nostra vocació com a país.

Els dotze anys d'autonomia tenen, com tota obra humana, llums i ombres, moments d'eufòria i moments de desencís. Probablement, tots pensàvem fa alguns anys que el camí seria molt més fàcil. Però és un camí pedregós, amb dificultats i, de vegades, sembrat de recels i desconfiances des dels poders centrals cap a les comunitats autònomes.

És cert que, durant els dotze anys darrers, les Balears s'han situat com a capdavanteres en el món de l'economia i del progrés. Que som l'única comunitat espanyola que reuneix totes les condicions per figurar entre les comunitats europees més avançades. Però, així i tot, hem de ser inconformistes. Hem d'aspirar a molt més.

Tenim davant un gran repte: aconseguir que es faci justícia amb les nostres Illes. Des de fa alguns anys feim feina per trobar un sistema que elimini les dificultats de la insularitat, per poder competir en igualtat de condicions amb la resta de regions continentals. Es tracta de facilitar l'arribada d'empreses de tecnologia nova i neta, adequar la fiscalitat per a les empreses de les Balears, millorar la competitivitat de l'agricultura, reduir

imposts sobre consums que són bàsics i garantir la qualitat de vida per a tots els ciutadans.

I no ho demanam per tenir privilegis. Ho demanam per justícia. Pel fet de ser illes no hem d'estar en inferioritat de condicions respecte a la resta de ciutadans espanyols. Ara, el Projecte de règim econòmic i fiscal ja està en el Parlament. Però, fins que no sigui aprovat definitivament per les Corts Generals ha de passar encara moltes dificultats. Hem de vèncer molts d'entrebancs, hem de superar moltes incomprendions. Per això, fa falta més que mai la unió de tots i la conjunció d'esforços per aconseguir allò que consideram just i necessari per al futur de les Balears.

I celebrem aquests 12 anys d'autonomia amb un esperit festiu. La Primera Mostra de Cultura Popular inundarà els carrers de Lluçmajor amb un ambient de festa, on seran presents els cavalls de Menorca, el folklore més arrelat de les Pitiüses; el tir amb fona, els cossiers, els cavallets, els grups musicals, els xeremiers, els caparrots i dimonis de totes les illes. Una autèntica mostra de les tradicions que hem heretat dels nostres avantpassats i que tenim la responsabilitat d'apreciar i de mantenir. Som hereus d'un tresor i no el podem malbaratar. L'hem de cuidar i l'hem d'estimar.

I per recordar el darrer rei de Mallorca, que rega amb la sang de l'esperança els nostres camps, Lluçmajor es vestirà de festa major per lliurar de manera solemne la Medalla d'Or de la Comunitat Autònoma als donants de sang de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, en reconeixement de la seva tasca generosa, altruista, solidària i humanitària. Donar sang és donar la part més personal i pròpia de cada persona. Donar sang és donar vida.

Amb aquest esperit, jo convid a tots

els ciutadans de Formentera, Eivissa, Menorca i Mallorca a participar en els actes commemoratius del Dia de les Illes Balears. Perquè som un poble que sap valorar la recuperació de les senyes que marquen la seva identitat, però, per damunt de tot, sap que la solidaritat i la unió han de marcar el rumb de futur.

Gabriel Cañellas Fons

PROGRAMA

Dia 4 de març

11.00 Inauguració de la Primera Mostra de Cultura Popular de les Illes Balears.

13.00 Exhibició de balls folklòrics de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera.

17.00 Carrusel de la Policia Muntada de Palma.

18.30 Trobada de glosadors de Mallorca i Menorca.

20.00 Cançons i tonades d'antany.

21.00 Ballada popular.

Palma:

21.30 Concert de l'Orquestra Simfònica de Balears "Ciutat de Palma" amb la col·laboració de la cantant Genia Tobin, al Teatre Principal de Palma.

Dia 5 de març

09.00 Cercavila amb els personatges de les *Rondaies mallorquines*, xeremiers, caparrots i dimonis de les Illes.

11.00 Missa solemne presidida per l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Mallorca, acte institucional i lliurament de les Medalles d'Or de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears 1995 als Donants de Sang de Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, a l'església parroquial de Sant Miquel.

12.00 Tir de fona.

12.30 Cançons, dansa i cavalls de Menorca i grup folklòric d'Eivissa.

13.30 Danses de Cossiers i Cavallets.

17.00 Lliurament d'estendards a les cases de Balears.

20.00 Fi de festa amb balls de gegants i caparrots.

De com son Gasta se va convertir en son Deute

Ignasi Umbert

Això era un senyor que tenia una possessió que se deia son Gasta. Un dia va decidir canviar d'amic, que es que tenia havia tornat una mica vell: va fer aferrar uns cartells per tot es poble demanant gent que volgués administrar sa possessió com a nous pagesos. Se'n presentaren una bona catefa, es senyor va fer sa triadissa, i, com que sa possessió era molt gran, va decidir agafar-ne uns quants a fi que sa finca pogués estar més ben administrada.

Son Gasta, encara que no fos una possessió ben cuidada, no estava gens malament: tenia una bona guarda d'ovelles, tres o quatre caceres, un pinar gran on s'hi feien molts d'esclatasangs i un bon figural. En una paraula, sa possessió donava prou per fer-s'hi uns bons queviures. Es senyor pensava que havia sabut triar, es nous pagesos pareixien d'allò més polit, parlaven amb sa boca de mel i deien que farien i que tornarien fer, com si res no els bastàs. Es senyor estava més que alabat: a la fi havia trobat lo que feia temps que cercava. Li parlaven de fer millores, de fer això i això altre, d'engegar misatges perquè n'hi havia de més...

Res, es nous misatges posaren fill a l'agulla, i començaren a fer i desfer, però a's cap de poc temps varen perdre sa fua, ses millores que s'havien de fer no se feien, es marges que queien no s'aixecaven, es sestadors estava ple de goteres i no se feia net mai... Com sia que es nous pagesos veren la cosa molt negra, tiraren junta i decidiren que millor que tapar ses goteres des sestador i fer-lo net, era fer un sestador nou. Es senyor tenia molts de doblers i seria bo de ginyar. Dit i fet, cap a veure es senyor s'ha dit. Es senyor, quan els va sentir parlar, no va veure massa clar que s'hagués de fer un sestador nou, però vist que es nous pagesos deien que això era lo millor que se podia fer per salvar sa guarda, va accedir, se posà sa mà a sa butxaca, se tragué es talonari i a

pagar s'ha dit! I es pagesos cap a son Gasta són partits.

Però la cosa no va anar gaire bé, a's cap de poc temps va venir un any de molta sequera i ses ovelles, més magres que un garrot, feren ui quasi totes. Es pagesos tornaren tirar junta i decidiren anar a veure es senyor per proposar-li fer unes trugereres. Es senyor, quan els va sentir, sa sang li va pegar en es peus, però una vegada més es pagesos el dugueren a escoltar es sermó. Es senyor se tornà posar sa mà a sa butxaca, se tornà treure es talonari i a pagar s'ha dit!

A's cap de poc temps ve una passa de mal de porc i es porcs se varen morir com a terreta. Però es pagesos no perdien s'esperança de què qualche dia n'encertarien qualcuna. Tornen tirar junta i decideixen fer un *Rancho Picadero* per amansar cavalls. Es senyor els va dir: *-Però bons senyors, i com pagarem tot això? -No se preocupi, senyor, demanarem un crèdit i llogarem un especialista per dur es negoci d'es cavalls.* Es senyor va acotar es cap i, veient que no tenia altre remei i remugant remugant, va acceptar lo que li deien es pagesos, però l'homo ja començava a estar empenyat.

Passà es temps i es pagesos ja no ho pareixien, ja semblaven que eren es senyors, cada vegada que volien fer una cosa la feien i an es senyor tan sols li duien ses factures. I ell, vénga firmar crèdits!

Un dia que es senyor ja estava ben alçurat, es pagesos hi anaren per dir-li que ses coses no anaven massa bé, que havien pensat convertir ses cases de son Gasta en una discoteca i que havien sentit a dir que això per sa vorera de mar havia anat molt bé, que ben segur aviat son Gasta seria conegut per tot Mallorca i que se convertiria en un gran centre cultural. Seria una de ses possessions més avançades de tot s'indret. Es senyor, quan va sentir ses recomanacions des seus pagesos, els va dir: *-Però bons senyors, com pagarem tot aquest gastarro, si ja estam endeutats fins a ses orelles? -No se preocupi, senyor, que en es banc n'hi ha molts i són per això, i si no fos per ses possessions com son Gasta, ben prest podrien tancar-*. Es senyor, quan va sentir això, va agafar un

verdanc i va començar a pegar verdangades an es pagesos, que arrancaren a córrer i encara corren si no s'han aturat.

Però com que sa discoteca ja estava feta, an es senyor no li va quedar més remei que hipotecar son Gasta per poder pagar es crèdits que li havien fet es pagesos.

A's cap de pocs mesos, es senyor va rebre una citació des jutjat: li deien que li havien embargat son Gasta.

Poc temps després, es senyor, una mica d'amagat, pujava a un vaixell que se l'havia d'endur cap a Amèrica, però remugant remugant pensava que si un dia tornava i recuperava son Gasta tendria molt més esment amb so triar es pagès, amb aquesta vegada n'havia tingut prou.

Ses cròniques no diuen si es senyor va tornar recuperar son Gasta, lo que sí és ben cert és que son Gasta ara se diu son Deute, i que aquella discoteca que havia d'esser es centre cultural més conegut de Mallorca ja no hi és de fa molts d'anys. Segons diuen, s'Ajuntament decidí declarar-la monument municipal en record de lo que havia esta son Gasta, i que a causa des crèdits ja no ho era. Avui és son Deute, encara que ja fa molts d'anys que es propietari va pagar es darrer plaç, i sa gent més vella des poble encara se'n recorda d'es senyor de son Gasta.

Joieria Femenias

**l·listes de nocessos
objectes de regal**

**Rector Pasqual, 8
Tel. 569072
Sant Llorenç**

Conflictes lingüístics: topònims i llinatges

La immensa majoria de la gent que va repoblar la nostra illa després de la conquesta duita a terme pel Rei En Jaume, procedia de Catalunya; tenint present això, no és estrany que trobem nombrosos llinatges mallorquins que són noms de regions del Principat.

Així, si anam resseguint un mapa de Catalunya, trobam, per exemple, a la província de Girona, a la costa, un petit nucli urbà, *Bagur* (i un cap amb el mateix nom: *Cap de Bagur*). A la mateixa costa gironina, però més al sud, s'hi troba un poble més gran, *Blanes*, que també reconeixem

com a llinatge.

Sense sortir encara de la província de Girona, existeix un poblet, prop de la "frontera" amb la província de Barcelona, anomenat *Massanet de la Selva*. Més al nord, situat cap allà la Plana de Vic, en trobam un altre, de poblet, que ha originat un llinatge: *Amer*. Encara més al nord, dins aquesta mateixa província, trobam dos topònims més que s'han convertit en llinatges mallorquins: *Ripoll* i *Ribes de Freser*.

I si n'hi ha molts a la província de Girona, a la de Barcelona encara n'hi ha més: sembla que la capital mateixa ha donat *Barceló*. A més, trobam: *Vic*, *Terras-sa*, *Mataró*, *Manresa* i *Berga*. Són ciutats més o menys importants: *Cardona*, *Moià*, *Olesa*, *Piera*, *Martorell*, *Llinars*, *Mates*, *Montcada* i *Rubí*. També tenim "El Mo-

nestir de *Montserrat*", la Mare de Déu qual és la patrona de Barcelona, i la comarca del *Vallès*.

A Lleida hi trobam *Rosselló*, *Balaguer*, *Cervera*...

A Tarragona: *Valls*, *Reus*, *Alcover*, *Morrell*, *Calafell*, *Lledó*...

La relació anterior no pretén ser una llista exhaustiva, sinó només una mostra. Francesc de Borja Moll cita també, al llibre "*Materials de divulgació filològica*": *Burdils*, *Cantallops*, *Galmés*, *Llambies*, *Llofriu*, *Palou*, *Vallespir*, *Vanrell* i *Villalonga*; però, fins i tot, afegint-hi aquests, no n'obtenríem una llista completa.

L'historiador mallorquí Mascaró Passarius va publicar un mapa en el qual sí que s'indicaven tots els pobles de Catalunya que han donat llinatges a Mallorca.

M. Caldentey

Unió Mallorquina

Després d'un procés intern, en el qual tots els militants que ho desitjaren pogueren presentar la seva candidatura per encapçalar la nostra llista, el comitè local, presidit per Bartomeu Domenge, va elegir el company i militant d'Unió Mallorquina Miquel Jaume Soler com a candidat a la

batlia del nostre poble per a les properes eleccions municipals del 28 de maig.

Miquel Jaume Soler és una persona prou coneguda en el nostre municipi, encara que no hagi ocupat fins ara càrrecs públics. La seva llarga trajectòria dins les files del Cardassar primer, i a la penya Cardassar després, així com la tasca que des de fa uns anys desenvolupa al front de

la societat de caçadors de Sant Llorenç, fan que sigui una persona popular en el nostre poble.

Aquesta elecció s'inclou dins la idea d'anar renovant els càrrecs públics amb nova gent que pugui aportar noves idees i noves maneres de fer les coses, coincidint amb la que té Unió Mallorquina.

Ignasi Umbert Roig
Secretari

"SA BOTIGA ECOLOGICA"

C/ST. LLORENÇ, 49 TF: FAX 83 80 90

07530 ST. LLORENÇ DES CARDASSAR

A LA SEVA DISPOSICIÓ:

- VEGETARIANA
- * ALIMENTACIÓ INTEGRAL MACROBIÒTICA
- * FRUITES i VERDURES DE TEMPORADA i DE COMREU ECOLÒGIC DE LA FINCA DE "SA TAULERA".
- * REMEIS FLORALS "SORIA NATURAL"
- * COSMÈTICA NATURAL, SENSE QUÍMIQUES
- * PLANTES
- * CONSULTA NATURÒPATA

NAIXEMENTS

Dia 25 de gener va néixer a Sa Coma na Marina Bujosa Riera, filla d'en Jaume i na Francesca. Que tot els sigui enhorabona.

Dia 12 de febrer va néixer a Sant Llorenç en Sergi Santandreu Pont, fill de n'Antoni Paller i na Bel Garrida.

Enhorabona a tots tres.

El dia 16 de febrer va començar en aquesta vall de llàgrimes en Gregori Aloy Fullana, fill d'en Gabriel i na Maria Isabel. El seu padrí, el president del club ciclista, ja li ha regalat una bicicleta.

El mateix dia, per compensar la balança, va néixer a Son Carrió en Miquel Miquel Colman, fill d'en Bartomeu i na Cristina. Salut!

NOCES D'ARGENT

El dia 7 de febrer va fer vint-i-cinc anys que en Gabriel Veny Rosselló i na Catalina Llorens Galmés, els forners, decidiren fer l'esclafit. Que en puguin complir altres tants!

DEFUNCIONS

Per un error atribuïble al fet de no constar en el registre del jutjat, el mes passat ens oblidarem d'apuntar que el dia 5 de gener havia deixat aquest món en Jaume Santandreu Servera Paller, que treballava a la brigada de l'Ajuntament. Descansi en pau.

El 22 de gener morí a la zona costanera en Wilhelm Peter Marx, de nacionalitat alemanya. Descansi en pau.

El dia 3 de febrer ens va deixar en Joan Juan Juan, a l'edat de 80 anys. Que el vegem en el Cel.

El dia 6 va morir un altre alemany: en

Wilfried Herbert Mueckisch. Descansi en pau.

El dia 30 de desembre de l'any passat va morir el llorenç Martí Sansó Esquina, de malnom Setrí, a l'edat de 81 anys. Que el vegem en el Cel.

Dia 24 de gener va morir en Jaume Caldentey Melis, fadrí, conegut amb el nom de Garbeta. Sempre havia fet de foraviler. Descansi en pau.

El 2 de febrer va morir a Sa Coma, a l'edat de 22 anys, na Marfa del Carmen Alcaide Ayala. La trobaren morta

per sobredosi als lavabos de Gigante. Descansi en pau.

Dia 19 de febrer va morir la llorençina Antònia Maria Riera Soler, Capdepera, a l'edat de 88 anys.

Que la vegem en el Cel.

NOCES

Dia 11 de febrer es casaren al jutjat de Sant Llorenç la manacorina Maria Rosa Mas Miquel i el Barceloní Joan Baptista Soñés Miralles. Enhorabona.

I tres dies més tard, també al nostre jutjat, feren l'esclafit els manacorins Margalida Puigserver Galmés i Guillem Fons Binimelis. Enhorabona.

Isabel Nicolau i Aina Simonet

Preguntes en l'aire

Has sentit dir algun cop que les monges facin vacances? I els monjos? Has vist algun cop un monjo torrant-se al sol en una platja de Lloret? No, no ho veuràs, i si et penses que n'has vist algun, de monjo, treu-t'ho del cap; segurament era un impostor, o potser és que la nit abans vas beure massa sangria. Els monjos i les monges no fan vacances, i fan bé. Hi ha temes amb els quals no es pot baixar la guàrdia, perquè després arriben les temptacions i tothom es posa a fer pecats, i això semblaria Sodoma i Gomorra. I tu no voldries que això semblés Sodoma i Gomorra, oi?

El cas és que el Papa sí que en fa, de vacances. Però a veure qui s'atreveix a dir-li res!

Pregunta: On les passa, les vacances, el Papa?

L.A./D.C.
de "Pasta gansa"

Corre, fuig, escapa!... nin de la flor

Sempre m'ha agradat imaginar, somniar despert, viure aventures que mai no succeiran, crear personatges que sols parlen amb mi, o jo amb ells. Sí, es fa una mica pesat, de vegades, parlar sempre dels meus móns, i en sóc conscient. Però ahir va ocórrer quelcom insòlit, revelador d'un futur canviant, el naixement d'una filosofia, d'una sensibilitat nova...

Tampoc no sé si realment succeí o fou un altre dels meus somnis. Cert és, però, que no puc oblidar-ho i, vagi on vagi, em segueix el seu record. I si ho record però en realitat mai no s'esdevingué, no puc dir que es repeteix en aquest mateix instant? Sí, puc sentir-ho de nou. Tot, altra vegada, es repeteix dins la meva ment i revisc el moment. M'estic tornant boig? I si és així, es tractarà, la meua, d'una bogeria convencional o, tal volta, la d'un geni? Oh, no! Modèstia, modèstia!... Però ho sento...

...Un remor, un soroll llunyà de petjades, passes. Passes cansades de la gran massa que s'acosta amb el seu caminar lent però ferm, amb l'objectiu clar.

Cerquen el traïdor, l'assassí d'idees. Cerquen el matador de somnis, aquell que diu veritat per allà on passa perquè no té por a res.

Sí, és més fàcil creure mentides a ulls clucs que acceptar una realitat crua però certa que se'ns ofereix confusa i difícil.

Cada cop més propers els remors d'abans, ara es converteixen en crits vulgars,

atronadors, violents, que reclamen sang i se senten forts perquè són molts.

-Covards, lluitau!- crida el que creuen l'assassí.

I un, al capdavant, en l'anonimat de les multituds, porta la senyera, bruta, alta i pudent, i guia els "cabrits" que caminen junts, darrera, amb cares inexpressives, sense plantejar-se on els portarà el camí.

"Oh, ja no ho puc suportar! El silenci, aquest silenci immens em fa mal. Els nervis m'estrenyen la gola i quelcom que porto dins vol sortir per fer-se sentir arreu.

Un xiscle esgarrifós se m'escapa i, sense voler, invaeix l'espai i tot queda, altre cop, en un maleït silenci".

Els cossos febles s'estremeixen, els mentiders emmudeixen i el fugitiu retorna al seu origen, una mutació que el converteix en bèstia primitiva. Aixeca les grapes i les mostra a les masses espantades, immòbils, i el mirar anguniós dels seus ulls demostra un odi reprimat any rera any. Anys, sí, de contínues ferides, tantes, que ja no es poden tancar.

"Corre, corre"

La bèstia corre cap a ells amb el seu grunyit ferotge i poderós desafiant la foscor del desconegut, el mal tenebrós, l'hipocresia paràsita i instal·lada en tots. Creua amb fúria el riu de l'egoisme, la intransigència d'aquella humanitat desconeguda. Ah, no! Ja no es pot aturar!

Cara a cara es troben els dos animals,

oposats. I quan l'antic assassí decideix matar-los, com féu amb els seus propis sentiments impurs, traïdors... un nen corre cap a ell portant en les seves mans una flor feble, bella, i riu innocent. Un nen que no coneix l'engany de la vida ni del viure, encara. Sincer com és, opta en el seu dilema i xiscla en veure la massa, espasa en mà, i protegeix la bèstia amb les petites i fràgils mans.

Nooo, nen! Espera! -criden veus llunyanes que volen seduir-lo.

"Cridau, cridau!"

L'ombra s'esvaeix i "l'assassí" recobra una nova forma.

Dolç, tendre, el nen ofereix la flor de la infantesa al seu heroi, al seu amic, i ambdós (dos nens, ara) caminen donant-se la mà, d'esquena als falsos, inhumans, als enemics de l'amor.

I quan sembla que tot s'ha acabat i la lluita perd el seu relleu punyent i guanya la bellesa d'una nova humanitat, una sensibilitat estranya, però franca..., cau de genolls, cau a terra el valent, covard per a ells. El nen l'abraça, l'estreny contra el pit i plora.

Plora, sí, mentre una sang gelatinosa regalima entre els dits que tapen la ferida (una altra més) i respira, l'home, panteixant, veient acostar-se el seu final. Vol parlar, vol dir-li:

-Corre, fuig, escapa!- però no pot, és massa tard.

"Corre, fuig, escapa!- No em sent, ara"

Joieria

Garcia Lis

SANT LLORENÇ
C/ Major, 47 * Tel. 838351

**"ALGUN DIA UN BRILLANT
SERÀ TEU PER SEMPRE"**

(*) Brillants tallats a
Rússia i Israel, i
muntats en or de 18k

Tanca els ulls i veu el seu món perfecte i perfilat, i la imatge de la mare, encisadora, s'acosta amb els braços oberts, dansant sobre els llacs del record, i ell també vol abraçar-la.

Un terratrèmol d'altres terres sona es-trepitós i fa trontollar el terra, mentre, finalment, mare i fill es fonen en una abraçada, en un sol desig.

Llavors, un cos cau a terra i el nen és emportat pel corrent aferradís de la massa que no té contemplacions, sòrdida, putrefacta, insensible a l'infantó. I a cada passa que dona, es gira el nin mirant enrera, i entre imatges borroses per les llàgrimes que li ceguen la vista, aconsegueix entreveure la seva flor, la innocència, el JO més preuat. Una flor ruada i vella, estreta dins un puny tancat que l'aguanta amb fermesa i s'emporta al més enllà l'essència, allò important i últim de la flor matei

xa que brilla fulgurant dins el cor que encara crema, i l'ofereix a la mare com a símbol de l'amor etern, que mai no s'estingeix ni s'apaga.

"Brilla, doncs, per sempre. Demuestra que encara ets viu. Jo, mentre, em quedaré sumit dins aquest fons silenci, envoltat per la fosca dels meus pensaments, intentant comprendre el qui es qui de la història.

No sé perquè tinc el pressentiment que no tot s'ha acabat, encara, que "alguna cosa" espera el seu moment per sortir a l'espai i formar una nova realitat; o tan sols sigui la meua follia, la qual accepto, encara que amb resignació, com a part lligada al meu ésser.

Però, és tan estranya la visió reveladora de què us parlo?

No som tots, de vegades, opressors i apressats per la massa d'una societat in-

transigent? Per què no conservar l'essència de la innocència, la infància sincera, la bondat innata?

Per què, per què, per què...?

-Perquè som humans- diran uns-. Perquè no tots tenim el coratge, l'instint de la bèstia- contestaran els altres.

Ja no record, visc tan sols. Hauré superat a la meua pròpia follia?

Un soroll, un remor llunyà de masses que s'acosten lentes però fermes, amb l'objectiu clar...

Però, si estic sol!... Seré ja la pròxima "bestia" que hagi d'enfrontar-me a les urpes de la massa?

Potser algú m'està cridant:

-Corre, fuig, escapa!- però no puc sentir-ho!

Maria Barceló Tomàs
22 octubre 1994

Tal dia com avui

ARA FA 45 ANYS

* Que el governador nomenà Jeroni Castaño Pascual com a delegat especial per a l'Ajuntament, fins que "*quedi resolta de manera definitiva l'anormal situació d'aquesta localitat*". Durant el seu mandat -quatre mesos i mig-, s'iniciaren els tràmits per a la construcció de l'escola i s'acordà construir una nova capella al cementiri.

ARA FA 25 ANYS

* Que s'aprovà la reforma de l'enllumenat de Son Carrió.

* Que es feren les *curioses* eleccions municipals que s'usaven aleshores, amb els terços familiar, sindical i corporatiu.

ARA FA 20 ANYS

* Que s'inaugurà el cafè "V.B.", on sempre hi havia hagut "Ca'n Corem".

* Que se sembraren els tres ciprers del Lloc Sagrat.

* Que Miquel Galmés guanyà el 1er premi a l'amollada de coloms des d'Alacant.

ARA FA 15 ANYS

* Que l'Ajuntament va prendre l'acord d'adoptar l'escut actual de Sant Llorenç, pres del que hi ha a la porta del cementiri vell.

* Que s'acordà demolir la glorieta de la plaça de l'Ajuntament.

* Que es va canviar el text de la creu dels Caiguts, a fi que hi estiguin representats els llorencins que moriren fora, pertanyents als dos bàndols que prengueren part a la guerra civil.

* Que l'Escola de Mallorquí va proposar a l'Ajuntament canviar els noms dels carrers de Sant Llorenç. Hi havia noms nous i altres traduïts al català.

ARA FA 10 ANYS

* Que es col·locaren a les carreteres els indicadors que assenyalen els límits del terme municipal de Sant Llorenç.

ARA FA 5 ANYS

* Que s'inaugurà la biblioteca de Son Carrió.

* Que començaren les obres d'examplament del torrent.

ARA FA UN ANY

* Que s'elegí el nou comitè local d'Unió Mallorquina.

Josep Cortès

Viatges Ultramillor

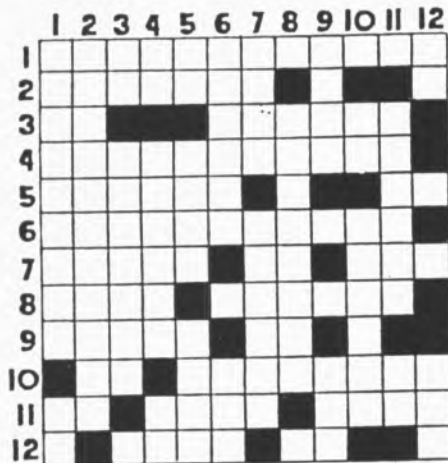
Agència de viatges del grup A, títol 999

Carrer del Sol, 19
Tel. 585720

Cala Millor (Mallorca)

MOTS ENCREUATS

Horizontals: 1.-D'una manera melòdica. 2.-Varietat d'olivera. Nom de lletra. Símbol de l'oxigen. 3.-nota musical. Confiera de fulles curtes, de fusta molt forta. 4.-Donada a imaginar. 5.-Forma externa d'un cos. La primera. Que gaudeix de bona salut. 6.-Que no es mouen per res. 7.-Les llavors de la planta del cafè. Pronom. Tall d'un instrument. 8.-Al rev. part d'un ormeig de pesca on van enganxats els ploms. En plural, la desena part de la collita o d'altres productes de la terra, que es pagava com a tribut a l'Església, al Rei o altres senyors. 9.-Peça de fusta o de ferro que, arrencant de la punta de la quilla, forma la proa o la popa de la nau. Mitja daga. Cent. Res. 10.-Déu egipci. Sense febre. 11.-Afirmació. Cadasuna de les menjades d'alguna importància que hom fa diàriament a hores fixades. Argument o tema d'una composició, que es posa al seu davant com a títol o introducció. 12.-La quarta. Conjunt de peces de metall que entren en el parament de la cuina. Nota musical. Símbol del sofre.

Verticals: 1.-Convertir en mòmia. Conjunt de sensacions acústiques produïdes per instruments de música. 2.-Que produeix eliminació. 3.-Grafia dialectal de "lo" quan aquest pronom va seguit de la partícula "hi". Acte d'afagar. Nom de lletra. 4.-Figuradament cosa o persona difícil de tractar. Corda gruixuda usada principalment en la

marina per a lligar l'àncora i altres usos. Terminació verbal. 5.-El final d'una macada. Iracund, és a dir, propens a la ira. Part llenyosa del raïm. 6.-Prefix que indica negació o privació de la qualitat expressada pel mot amb què s'uneix. Al revés, tercera persona plural del present d'indicatiu del verb anar. Cincents. Distància que hi ha entre la punta del dit polze i la del dit petit, tenint la mà oberta i els dits estesos. 7.-Entrada que fa el mar en una costa brava, a propòsit per a treure i avarar les embarcacions. No editat. 8.-Vocal. Fatigar el cervell, marejar, amb sorolls. Cinquanta. 9.- Nom que tenen una varietat de moltons originaris d'Espanya, de llana molt fina i blanca. En el dos buits següents, cinquanta mil. Nom de lletra. 10.-La segona. Al rev. suc de raïm fermentat. Allò que resulta de l'acció d'una causa. 11.-Símbol del nitrogen. Bastiment que sosté el motor i la carrosseria d'un carruatge automòbil. lacisum atoN. 12.-Grau d'intensitat, de vivesa, d'un color. En els dos buits següents, símbol de l'alumini. Posta d'un astre.

BROU DE LLETRES

C B D P R S T A E T L M
S A T O R R E N O V A D
A P Q M O I H S F L B O
F R E G N A T O G E N D
G S C R B L E N H K D C
I T A S N A F V I S R A
L E L S E S S I T G E S
O K I O C A A V E O B A
R M C N G P D E U T R R
S B A P D U S S R G A I
A P N O N N R C M O S B
A T T N I T A A P A R A
C I A T S A B O E C A T
O A R E N O B R A C A S
C S A T O S D F G B J L

Nu us moureu d'aquí fins que hàgiu trobat els noms de deu possessions de Sant Llorenç.

MOTS ENCREUATS

Horizontals: 1.-Melòdicament. 2.-Olesana. E. O. 3.-Mi. Larix. 4.-Imaginativa. 5.-Figura. A. Sa. 6.-Inamovibles. 7.-Cafes. Na. Fil. 8.-Atan. Delmes. 9. Rodar. Da. C. O. 10.-Ra. Apiteric. 11.-Si. Apat. Lema. 12.-O. Aram. La. S.

Verticals: 1.-Momificar. So. 2.-Eliminadori. 3.-Le. Agafada. A. 4.-Os. Gumena.Ar. 5.-Da. Iros. Rapa. 6.-In. Nav. D. Pam. 7.-Cala. Inèdit. 8.-A. Atabalar. L. 9.-Meri. L. M. Ela. 10.-E. Iv. Efecte. 11.-N. Xassis. Im. 12.-To. Al. L. O. Cas.

BROU DE LLETRES

Sa Bogura, Calicant, Son Pont, Ses Sitges, Son Vives, Sa Carbonera, Sa Riba, Sa Punta, Sa Torrenova, Tànger

Maria Galmés

Telèfons

Ajuntament	56 90 03
	56 92 00
Policia municipal	56 94 11
Policia nacional	55 00 44
Guàrdia Civil	56 70 20
Casa de Cultura	56 90 83
Unitat Sanitària	56 95 97
P.A.C. Son Servera	56 71 68
Ambul. de Manacor	55 42 02
Son Dureta	28 91 00
Escola	56 94 83
Bombers	55 00 80
C. Roja (ambulància)	20 01 02
Jutge	56 90 46
	56 95 53
S.M.O.E.	56 95 49
Ca Ses Monges	56 90 83
Funerària	52 60 53
GESA (oficines)	55 41 11
GESA (avaries)	84 33 33
Grua	55 03 44
Hisenda	55 35 11
Teatre de Manacor	55 45 49
Parròquia	56 90 21
Oficina atur	55 20 81
Telèfon de l'esperança	46 11 12

Ca'n Xesc

Estació pluviomètrica B-480
Sant Llorenç

Màxima mitja
Mínima mitja

Màxima 22
Mínima -1
Mitja 9'6
Màxima mitja 14'7
Mínima mitja 4'6

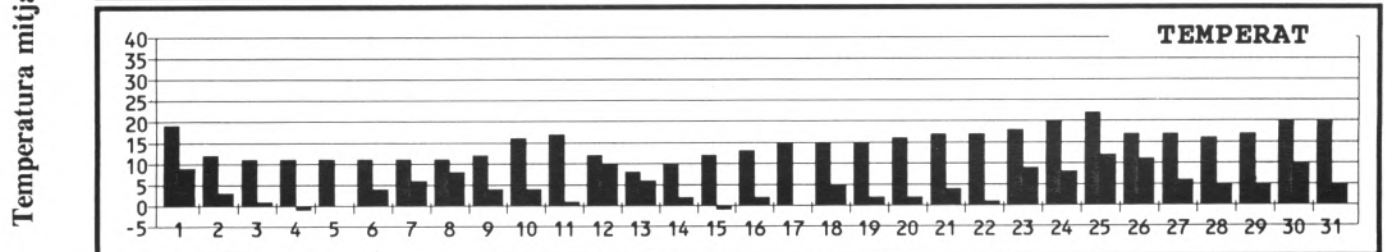
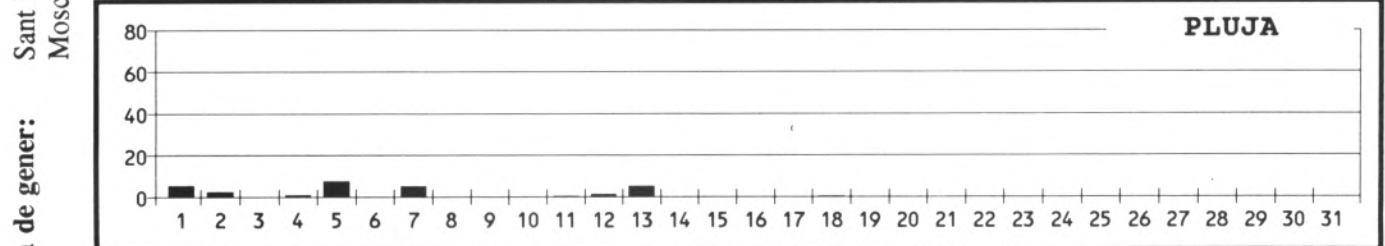
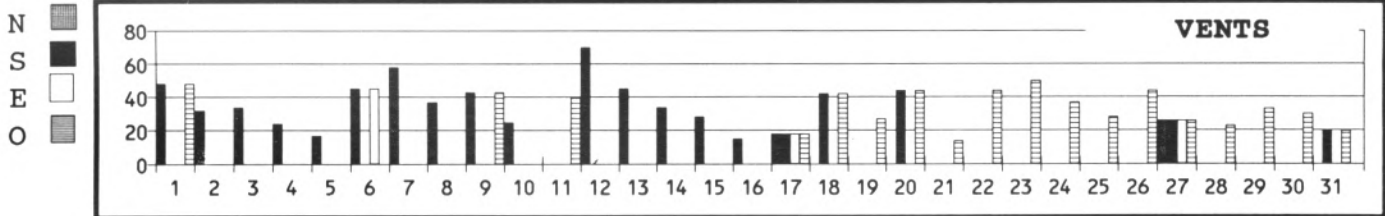
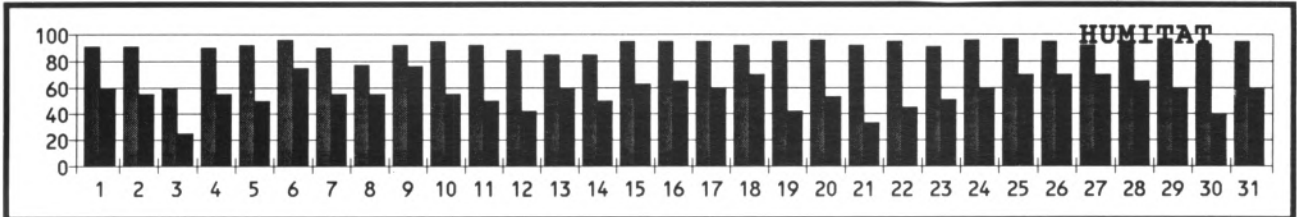
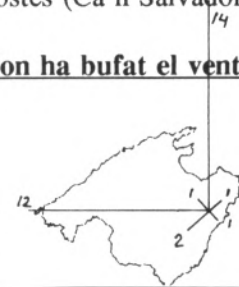
Resum comparatiu del mes de gener

	1994		1995
Boires	4		2
Tempestes	2		-
Calabruixades	-		1
Pluja (l/m2)	18'7		28'7
Dies de cel serè	15		15
Dies de cel cobert	11		10
Dies de cel nuvolat	11		14
Gelades	10		8
Pluja acumulada any	18'7		28'7

Col.laboradors

Ses Planes (Ca'n Toni)	38
Son Vives (Ca'n Pedro)	34
Son Roca	32
Sa Fontpella	35
Sant Llorenç (Ca'n Xesc)	28'7
Son Sureda (Ca'n Tomeu)	-
Son Costes (Ca'n Salvador)	-

Des d'on ha bufat el vent

Temperatura mitja de gener:
 Sant Llorenç: 9'6
 Moscou: -10

Parades

Estic ben segur que si els nostres polítics haguessin d'utilitzar els autobussos per desplaçar-se, les parades no estarien així com estan: sense un trist banc per esperar d'asseguts, amb la teulada d'uralita espanyada, amb uns indicadors d'horaris que són simples llistats d'ordinador i ja fa mesos -o anys!- que el sol els ha esborrat, sense gens de recer a la banda de tramuntana per quan bufa el vent, o la pluja es cala fins als ossos...

Però això no els afecta, i, per tant, no els preocupa gens ni mica.

Però, a l'instant hi haurà eleccions...

Text: Josep Cortès

Fotos: Xisca Santandreu

